Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 8. července 2021 [1]

Věc C-874/19 P

Aeris Invest Sàrl
proti
Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB)
a
věc C-934/19 P
Algebris (UK) Ltd,
Anchorage Capital Group LLC
proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB)

„Kasační opravný prostředek – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Řešení krize Banco Popular Español – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Přijetí programu řešení krize – Nástroj převodu činnosti – Článek 20 – Oceňování pro účely řešení krize – Odpis a konverze příslušných kapitálových nástrojů – Prozatímní ocenění – Pojem – Nezbytnost provedení konečného následného ocenění – Ochrana akcionářů a věřitelů – Oprava podle čl. 20 odst. 12 nařízení č. 806/2014 – Zásada *no creditor worse off* – Listina základních práv Evropské unie – Článek 17 – Ochrana vlastnictví“

I. Úvod

1. Při řešení krize banky hraje ústřední roli čas. Aby nedošlo ke znejistění ani finančních trhů, ani vkladatelů a aby se zabránilo takzvaným *bank runs*, musí být orgány příslušné k řešení krize vybaveny pravomocí přijmout a provést během několika málo dní rozhodnutí o řešení krize banky. Dosah takovéhoto rozhodnutí je značný, neboť znamená nejen zásahy do vlastnických práv akcionářů a věřitelů, které mohou být zásadní, ale do značné míry rovněž vytváří *faits accomplis*.

2. Z hlediska akcionářů a věřitelů dotčené banky je tedy rozhodujícím mezníkem předchozí ocenění aktiv a závazků banky, která se ocitla v krizi. Na jeho výsledku závisí, jaké nástroje k řešení krize budou použity a v jakém rozsahu se akcionáři a věřitelé budou podílet na úhradě ztrát.

[1] – Původní jazyk: němčina.

3. V případě španělské banky Banco Popular, která byla v roce 2017 jako první úvěrová instituce předmětem řešení krize na evropské úrovni, dospěl [Jednotný] výbor pro řešení krizí [(*Single Resolution Board*,) dále jen „SRB“] k závěru, že k vyrovnání ztrát této banky bylo nejprve nezbytné zrušení akcií banky a odpis pohledávek vůči ní ve výši přes 4 mld. eur. Teprve poté bylo možno veškerá zbývající aktiva, práva a závazky převést na banku Banco Santander, která za ně zaplatila symbolické jedno euro.. Příslušná ocenění přitom musela být provedena pod extrémním časovým tlakem.

4. Tato řízení o kasačním opravném prostředku se týkají otázky, zda a případně za jakých podmínek mohou bývalí akcionáři a věřitelé Bankco Popular požadovat provedení takzvaného konečného následného ocenění poté, co jejich kapitálové nástroje již byly zcela odepsány, resp. zrušeny a Banco Popular přestala existovat v důsledku fúze s Banco Santander.

II. Právní rámec

5. Právní rámec obou kasačních opravných prostředků tvoří nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (dále jen „nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí“) [2].

6. Body 56 až 64 odůvodnění tohoto nařízení zní ve výňatcích takto:

„(56) V zájmu minimalizace narušení finančního trhu a hospodářství by mělo řešení krize proběhnout během krátké doby. […]

(58) […] Účelem řešení krize by […] mělo být zajištění kontinuity základních finančních služeb, udržení stability finančního systému, omezení morálního hazardu minimalizováním toho, aby se subjekty v selhání spoléhaly na veřejnou finanční podporu, a ochrana vkladatelů.

[…]

(63) Na ochranu práv akcionářů a věřitelů by měly být stanoveny jasné povinnosti ohledně ocenění aktiv a závazků instituce v režimu řešení krize a […] ohledně ocenění zacházení, jehož by se akcionářům a věřitelům dostalo, pokud by byl subjekt likvidován v běžném úpadkovém řízení. […] Před přijetím jakýchkoli opatření k řešení krize by mělo být provedeno spravedlivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu. Takové ocenění by mělo podléhat soudnímu přezkumu pouze společně s rozhodnutím o řešení krize. Dále by […] mělo být po použití nástrojů k řešení krize provedeno následné srovnání mezi zacházením, jehož se akcionářům a věřitelům dostalo, a zacházením, jehož by se jim dostalo v běžném úpadkovém řízení. Pokud je zjištěno, že úhrada pohledávek akcionářů a věřitelů byla nižší než částka, kterou by získali v běžném úpadkovém řízení, měli by mít v případech, kdy je to vyžadováno tímto nařízením, nárok na úhradu rozdílu. Tento případný rozdíl by měl být uhrazen z fondu zřízeného v souladu s tímto nařízením.

(64) […] V naléhavých případech by mělo být možné, aby výbor provedl rychlé ocenění aktiv a závazků subjektu v selhání. Takové ocenění by mělo být prozatímní a mělo by se použít do doby, než bude provedeno nezávislé ocenění.“

[2] – Úř. věst. 2014, L 225, s. 1.

7. Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

30) ‚nástrojem převodu činnosti' mechanismus, kterým orgán příslušný k řešení krize v souladu s článkem 24 převádí nástroje účasti vydané institucí v režimu řešení krize nebo aktiva, práva či závazky takové instituce na kupujícího, který není překlenovací institucí;

[…]

40) ‚kapitálem' kapitál ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 118 nařízení (EU) č. 575/2013 [*Capital Requirements Regulation*, dále jen „CRR" [3]];

[…]

45) ‚nástroji kmenového kapitálu tier 1' kapitálové nástroje, jež splňují podmínky stanovené v čl. 28 odst. 1 až 4, čl. 29 odst. 1 až 5 nebo čl. 31 odst. 1 [CRR];

46) ‚nástroji vedlejšího kapitálu tier 1' kapitálové nástroje, jež splňují podmínky stanovené v čl. 52 odst. 1 [CRR];

47) ‚nástroji kapitálu tier 2' kapitálové nástroje nebo podřízené úvěry, jež splňují podmínky stanovené v článku 63 [CRR];

[…]

51) ‚příslušnými kapitálovými nástroji' nástroje vedlejšího kapitálu tier 1 a nástroje kapitálu tier 2;

[…]"

8. Článek 15 odst. 1 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí uvádí „Obecné zásady řešení krize", podle kterých:

„a) nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize;

b) po akcionářích nesou ztráty věřitelé instituce v režimu řešení krize v souladu s pořadím priority jejich pohledávek podle článku 17, není-li v tomto nařízení výslovně stanoveno jinak;

[…]

f) pokud není v tomto nařízení stanoveno jinak, věřitelům stejné třídy se dostane rovného zacházení;

[3] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1). Podle tohoto ustanovení je kapitál instituce součtem kapitálu tier 1 a kapitálu tier 2.

g) žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt uvedený v článku 2 byl likvidován v běžném úpadkovém řízení, v souladu se zárukami stanovenými v článku 29“.

9. Článek 17 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí ve spojení s článkem 48 směrnice 2014/59/EU (*Bank Resolution and Recovery Directive*, dále jen „BRRD“)[4] stanoví mj. pro případ výkonu pravomocí k odpisu a konverzi ze strany SRB takzvanou kaskádu odpovědnosti. Na jejím základě musí být odpis a konverze kapitálových nástrojů v rozsahu stanoveném oceněním ve výsledku provedeny v určitém pořadí, a to počínajíce položkami kmenového kapitálu tier 1, přes nástroje vedlejšího kapitálu tier 1 až po kapitál tier 2.

10. Článek 18 odst. 1 první pododstavec nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, nadepsaný „Postup řešení krize“, stanoví toto:

„Výbor přijme program řešení krize […] pouze za předpokladu, že […] dospěje k závěru, že jsou splněny tyto podmínky:

a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů podle článku 21, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.“

11. „Oceňování pro účely řešení krize“ je upraveno v článku 20 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí:

„1. Před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů výbor zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně výboru a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2.

2. S výhradou odstavce 15, pokud jsou splněny veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, považuje se toto ocenění za konečné.

3. Pokud nezávislé ocenění podle odstavce 1 tohoto článku není možné, může výbor provést prozatímní ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2 v souladu s odstavcem 10 tohoto článku.

4. Cílem ocenění je posoudit hodnotu aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2, jenž splňuje podmínky zahájení řešení krize podle článků 16 a 18.

[4] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190).

5. Účelem ocenění je:

a) poskytnout informace ke zjištění, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize nebo podmínky pro odpis nebo konverzi kapitálových nástrojů;

b) jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu uvedenému v článku 2 přijato;

c) je-li vykonána pravomoc k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů, poskytnout informace k rozhodnutí o rozsahu zrušení nebo naředěnı́ nástrojů účasti a rozsahu odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů;

[…]

f) je-li použit nástroj převodu činnosti, poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které mají být převedeny, a tomu, aby výbor porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b);

g) ve všech případech zajistit, aby v okamžiku použití nástrojů k řešení krize nebo výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů byly plně uznány veškeré ztráty spojené s aktivy subjektu uvedeného v článku 2.

[…]

7. Ocenění doplní následující informace uvedené v účetních knihách a evidenci subjektu uvedeného v článku 2:

a) aktuální rozvaha a zpráva o finanční pozici subjektu uvedeného v článku 2;

b) analýza a odhad účetní hodnoty aktiv;

c) seznam dlužných rozvahových a podrozvahových závazků uvedených v knihách a záznamech subjektu uvedeného v článku 2 s uvedením příslušných úvěrů a priority pohledávek podle článku 17.

[…]

9. V ocenění se uvede rozdělení věřitelů do tříd podle priority pohledávek uvedené v článku 17 a odhad zacházení, jakého by se podle očekávání každé třídě akcionářů a věřitelů dostalo, kdyby byl subjekt uvedený v článku 2 likvidován v běžném úpadkovém řízení. […]

10. Pokud v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9, nebo se použije odstavec 3, provede se prozatímní ocenění. Toto prozatímní ocenění musí splňovat požadavky odstavce 4, a pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné, i požadavky odstavců 1, 7 a 9.

Prozatímní ocenění uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce zahrnuje náležitě odůvodněnou rezervu na dodatečné ztráty.

11. Ocenění, které nesplňuje veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9, se považuje za prozatímní, dokud nezávislá osoba uvedená v odstavci 1 neprovede ocenění, které je plně v souladu s veškerými požadavky podle uvedených odstavců. Uvedené konečné následné ocenění se provede, jakmile je to uskutečnitelné. Může být provedeno buď odděleně od ocenění podle odstavců 16, 17 a 18, nebo současně s ním a touž nezávislou osobou, avšak jde o dvě různá ocenění.

Účelem konečného následného ocenění je:

a) zajistit, aby veškeré ztráty spojené s aktivy subjektu uvedeného v článku 2 byly plně uznány v účetních knihách daného subjektu;

b) poskytnout informace k rozhodnutí o zvýšení hodnoty pohledávek věřitelů nebo o zvýšení hodnoty hrazeného protiplnění v souladu s odstavcem 12 tohoto článku.

12. Je-li odhad čisté hodnoty aktiv subjektu uvedeného v článku 2 podle konečného následného ocenění vyšší než odhad čisté hodnoty aktiv daného subjektu podle prozatímního ocenění, výbor může od vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize požadovat, aby:

a) vykonal svou pravomoc zvýšit hodnotu pohledávek věřitelů nebo vlastníků příslušných kapitálových nástrojů, které byly odepsány v rámci nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů;

b) uložil překlenovací instituci nebo společnosti pro správu aktiv, aby ve vztahu k aktivům, právům nebo závazkům uhradily další protiplnění instituci v režimu řešení krize nebo případně ve vztahu k nástrojům účasti jejich vlastníkům.

13. Bez ohledu na odstavec 1 se prozatímní ocenění provedené v souladu s odstavci 10 a 11 považuje za platný základ pro rozhodování výboru o opatřeních k řešení krize, včetně vydání pokynu vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize k převzetí kontroly nad institucí v selhání, nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů.

[…]

15. Ocenění je nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů. Samotné ocenění nepodléhá soudnímu přezkumu, ale může být přezkoumáno soudem společně s rozhodnutím výboru.

16. Aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení, zajistí výbor, aby po provedení jednoho nebo více opatření k řešení krize bylo co nejdříve provedeno ocenění nezávislou osobou uvedenou v odstavci 1. Toto ocenění se odlišuje od ocenění prováděného podle odstavců 1 až 15.

17. Ocenění uvedené v odstavci 16 určí:

a) zacházení, jehož by se dostalo akcionářům a věřitelům, nebo příslušným systémům pojištění vkladů, pokud by instituce v režimu řešení krize, ve vztahu k níž bylo provedeno jedno nebo více opatření k řešení krize, vstoupila do běžného úpadkového řízení v okamžiku přijetí rozhodnutí o opatření k řešení krize;

b) skutečné zacházení, kterého se akcionářům a věřitelům dostalo v rámci řešení krize instituce v režimu řešení krize; a

c) zda existuje rozdíl mezi zacházením podle písmene a) tohoto odstavce a zacházením podle písmene b) tohoto odstavce.

18. Ocenění uvedené v odstavci 16:

a) předpokládá, že by instituce v režimu řešení krize, ve vztahu k níž bylo provedeno jedno nebo více opatření k řešení krize, vstoupila do běžného úpadkového řízení v okamžiku přijetí rozhodnutí o opatřeních k řešení krize;

b) předpokládá, že nebyla provedena opatření k řešení krize;

c) odhlédne od jakéhokoli poskytnutí mimořádné veřejné finanční podpory instituci v režimu řešení krize.“

12. Článek 76 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí upravuje použití fondu pro řešení krizí:

„1. V rámci programu řešení krize může výbor při použití nástrojů k řešení krize na subjekty uvedené v článku 2 používat fond pouze v rozsahu, který je nezbytný k zajištění efektivního použití nástrojů k řešení krize, aby:

[…]

e) vyplatil odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud na základě ocenění podle čl. 20 odst. 5 utrpěli větší ztráty, než by utrpěli na základě ocenění podle čl. 20 odst. 16 při likvidaci v běžném úpadkovém řízení;

[…]“

III. Skutkový stav

13. Navrhovatelka ve věci C-874/19 P, společnost Aeris Invest Sàrl (dále jen „společnost Aeris“), byla akcionářem banky Banco Popular Español, SA (dále jen „Banco Popular“). Navrhovatelky ve věci C-934/19 P, společnosti Algebris (UK) Ltd a Anchorage Capital Group LLC (dále jen „společnosti Algebris a Anchorage“), spravují investiční fondy, které držely nástroje vedlejšího kapitálu tier 1 a kapitálu tier 2 vydané Banco Popular.

A. Postup řešení krize

14. Rozhodnutím ze dne 7. června 2017 [5] SRB – po schválení ze strany Komise [6] – rozhodl o řešení krize Banco Popular (dále jen „rozhodnutí o řešení krize“).

[5] – Viz rozhodnutí SRB/EES/2017/08 (Úř. věst. 2017, C 222, s. 3).

[6] – Rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español S. A. (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15).

15. Tomuto rozhodnutí předcházelo ocenění aktiv a závazků Banco Popular ve smyslu článku 20 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí. První ocenění SRB předložil dne 5. června 2017 (dále jen „ocenění 1“). Z rozhodnutí o řešení krize vyplývá, že jeho předmětem byla otázka, zda byly splněny podmínky zahájení řešení krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí[7], na kterou SRB odpověděl kladně. Druhé ocenění bylo dne 6. června 2017 předloženo nezávislým odborníkem, a to auditorskou společností Deloitte (dále jen „ocenění 2“). Jeho cílem bylo zaprvé posouzení hodnoty aktiv a závazků Banco Popular ve smyslu čl. 20 odst. 4 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, zadruhé prognóza zacházení, jakého by se akcionářům a věřitelům dostalo v případě, že by se provádělo běžné úpadkové řízení, a zatřetí odhad, jaká aktiva, práva a závazky nebo nástroje účasti přicházejí v úvahu pro převod činnosti a co je v této souvislosti třeba rozumět obchodními podmínkami[8].

16. Společnost Deloitte provedla ocenění 2 během dvanácti dní a čistou hodnotu aktiv Banco Popular ve výsledku vyčíslila na 1,3 mld. eur v rámci nejlepšího a na minus 8,2 mld. eur v rámci nejnepříznivějšího scénáře, přičemž za nejpravděpodobnější považovala zápornou hodnotu minus 2 mld. eur. V tomto rozmezí hodnot byla podle informací společnosti Deloitte zahrnuta „rezerva na dodatečné ztráty, jak stanoví čl. 36 odst. 9 BRRD[9], která nemohla být přesně určena“. S ohledem na omezené množství informací a času, které byly k dispozici, společnost Deloitte toto ocenění označila jako „prozatímní pro účely článku 36 BRRD[10]“.

17. Ocenění 1 i ocenění 2 bylo připojeno k rozhodnutí o řešení krize.

18. Rozhodnutí o řešení krize ve svých článcích 5 a 6 stanoví, že před tím, než se použije nástroj k řešení krize spočívající v převodu činnosti, bude nejprve celý kmenový kapitál tier 1, tj. zejména akcie[11], jakož i vedlejší kapitál tier 1 odepsán na nulu a nástroje kapitálu tier 2 budou konvertovány na akcie.

19. Podle čl. 6 odst. 1 rozhodnutí o řešení krize bylo konkrétně rozhodnuto:

„a) odepsat nominální hodnotu základního kapitálu Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eura, což vede ke zrušení 100 % akcií Banco Popular;

b) dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni přijetí rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie Banco Popular, ‚nové akcie I‘;

c) poté odepsat nominální hodnotu ‚nových akcií I‘ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto ‚nových akcií I‘,

d) nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni přijetí rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie Banco Popular, ‚nové akcie II‘. Dotčené nástroje kapitálu tier 2 se konvertují na ‚nové akcie II‘.“

7 – Bod 43 rozhodnutí SRB/EES/2017/08.

8 – Viz bod 42 rozhodnutí SRB/EES/2017/08.

9 – Toto ustanovení odpovídá čl. 20 odst. 10 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

10 – Odpovídá článku 20 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

11 – Viz čl. 28 odst. 1 písm. a) CRR.

20. Podle čl. 6 odst. 3 rozhodnutí o řešení krize jsou tato opatření spočívající v odpisu a konverzi založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje realizovaného španělským orgánem příslušným k řešení krize FROB.

21. V článku 6 odst. 5 rozhodnutí o řešení krize se nařizuje, aby ‚nové akcie II' byly nezatížené a prosty jakýchkoli práv třetích osob oproti zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura převedeny na společnost Banco Santander, SA (dále jen „Banco Santander"), přičemž nabyvatel již s převodem souhlasil.

22. Dne 14. června 2018 SRB od společnosti Deloitte obdržel ocenění stanovené v čl. 20 odst. 16 a 17 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, které se týká otázky, zda by se akcionářům a věřitelům dotčeným opatřením k řešení krize dostalo lepšího zacházení, pokud by daná instituce prošla běžným úpadkovým řízením (dále jen „ocenění 3").

23. Podle oznámení SRB ze dne 7. srpna 2018 z ocenění 3 vyplývá, že mezi skutečným zacházením s dotčenými akcionáři a věřiteli a zacházením, kterého by se jim dostalo, kdyby se instituce v den provedení opatření k řešení krize stala předmětem běžného úpadkového řízení, neexistuje žádný rozdíl. SRB proto předběžně rozhodl, že zaplacení odškodnění dotčeným akcionářům a věřitelům podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí se nevyžaduje [12].

24. Fúze s Banco Santander byla uskutečněna dne 28. září 2018, v důsledku čehož se tato banka stala univerzální právní nástupkyní Banco Popular.

B. Skutečnosti předcházející sporu

25. Společnost Aeris podala dne 4. května 2018 na základě nařízení č. 1049/2001 [13] u SRB žádost o přístup k dokumentům a požadovala v této souvislosti mj. přístup k podkladům týkajícím se konečného následného ocenění vztahujícího se k ocenění 2. Poté, co si obě strany v rámci souběžně probíhajícího řízení o žalobě proti rozhodnutí o řešení krize [14] vyměnily stanoviska k otázce nutnosti provést konečné následné ocenění, vyzvala dne 3. srpna 2018 tato navrhovatelka SRB na základě článku 265 SFEU k tomu, aby provedl konečné následné ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

26. SRB to dopisem ze dne 14. září 2018 (dále jen „dopis ze dne 14. září 2018") odmítl s poukazem na svůj právní názor, který vyjádřil již v souběžném řízení o žalobě.

27. Společnosti Algebris a Anchorage dne 3. října 2018 SRB písemně vyzvaly k tomu, aby vyhotovil konečné následné ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, jelikož ocenění 1 a 2 byla prozatímní.

28. S ohledem na tuto žádost SRB dopisem ze dne 25. října 2018 poukázal na skutečnost, že na svých internetových stránkách zveřejnil dopis určený společnosti Deloitte, ve kterém uvádí důvody, kvůli nimž není konečné následné ocenění zapotřebí. Společnosti Algebris a Anchorage poté dopisem ze dne 16. listopadu 2018 požadovaly výslovné potvrzení, že SRB rozhodl, že

[12] – Sdělení v souvislosti s „Oznámením Jednotného výboru pro řešení krizí ze dne 2. srpna 2018 týkajícím se předběžného rozhodnutí o tom, zda je třeba poskytnout odškodnění akcionářům a věřitelům, kterých se dotýkala opatření k řešení krize přijatá ve vztahu k Banco Popular Español S. A., a o zahájení procesu zajištění práva být vyslyšen (SRB/EES/2018/132)", Úř. věst. 2018, C 277I, s. 1.

[13] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

[14] – Probíhající řízení T-628/17, Aeris Invest v. Komise a Jednotný výbor pro řešení krizí.

neprovede žádné konečné následné ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí. SRB na to dne 18. prosince 2018 mj. odpověděl, že svůj postoj vyjádřil již ve svém dopise ze dne 25. října 2018 a že v něm byly ve smyslu článku 296 SFEU popsány důvody, které vedly k rozhodnutí, že konečné následné ocenění nebude provedeno.

29. Pokud jde o meritum věci, měl SRB v obou případech za to, že v tomto případě není provedení konečného následného ocenění Banco Popular ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí zapotřebí, jelikož výsledek takového ocenění by nemohl mít žádný dopad na prodej Banco Popular společnosti Banco Santander. Tento prodej ostatně otevřeným, spravedlivým a transparentním způsobem určil tržní cenu Banco Popular jako podniku. Konečné následné ocenění proto nemůže ani splnit účely uvedené v čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, ani vést k poskytnutí náhrady ve smyslu odstavce 12 tohoto ustanovení.

IV. Řízení před Tribunálem a napadená usnesení

30. Společnost Aeris podala dne 5. října 2018 proti dopisu ze dne 14. září 2018 k Tribunálu žalobu na neplatnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU (věc T-599/18).

31. Společnosti Algebris a Anchorage dne 4. ledna 2019 rovněž na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU podaly k Tribunálu návrh na zrušení „rozhodnutí SRB neprovést konečné následné ocenění Banco Popular, které bylo žalobkyním oznámeno dopisem ze dne 18. prosince 2018“ (věc T-2/19).

32. Dvěma usneseními ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, EU:T:2019:740) (dále jen „napadené usnesení ve věci T-599/18“), a Algebris (UK) a Anchorage Capital Group v. SRB (T-2/19, EU:T:2019:741) (dále jen „napadené usnesení ve věci T-2/19“), odmítl Tribunál žaloby navrhovatelek jako nepřípustné.

V. Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

33. Podáním ze dne 28. listopadu 2019, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, podala společnost Aeris kasační opravný prostředek.

34. Navrhuje, aby Soudní dvůr,

– zrušil napadené usnesení ve věci T-599/18 v rozsahu, v němž se jím žaloba odmítá jako nepřípustná,

– vrátil věc Tribunálu, aby v souladu s rozhodnutím Soudního dvora o prvoinstanční žalobě rozhodl tak, jak navrhovatelka navrhovala v prvním stupni, a

– rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

35. SRB podáním ze dne 18. února 2019 vyjádřil nesouhlas s tímto kasačním opravným prostředkem a navrhuje, aby Soudní dvůr,

– odmítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný a každopádně jej zamítl jako neopodstatněný

– podpůrně, vrátil věc Tribunálu, aby vydal konečné rozhodnutí,

– ještě podpůrněji, v případě, že Soudní dvůr vydá konečné rozhodnutí, zamítl žalobu podanou k Tribunálu ve věci T-599/18,

– uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení, podpůrně, rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

36. Společnosti Algebris a Anchorage podaly kasační opravný prostředek prostřednictvím podání ze dne 20. prosince 2019, došlého Soudnímu dvoru téhož dne.

37. Navrhují, aby Soudní dvůr,

– zrušil bod 1 výroku napadeného usnesení ve věci T-2/19,

– zrušil bod 2 výroku napadeného usnesení ve věci T-2/19 a rozhodl, že SRB ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené navrhovatelkami v řízení o žalobě v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku,

– určil, že jsou navrhovatelky aktivně legitimovány.

38. SRB podáním ze dne 10. března 2019 vyjádřil nesouhlas s tímto kasačním opravným prostředkem a navrhuje, aby Soudní dvůr,

– odmítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný a každopádně jej zamítl jako neopodstatněný,

– podpůrně, vrátil věc Tribunálu, aby vydal konečné rozhodnutí,

– ještě podpůrněji, v případě, že Soudní dvůr vydá konečné rozhodnutí, zamítl žalobu podanou k Tribunálu ve věci T-2/19,

– uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení, podpůrně, rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

39. Navrhovatelky a SRB příslušné kasační opravné prostředky ve věcech C-874/19 P a C-934/19 P projednaly písemně. Ve věci C-874/19 P se dne 15. dubna 2021 konalo jednání, kterého se zúčastnily společnost Aeris a SRB.

VI. Analýza

40. Předmětem sporu, na jehož základě byly podány projednávané kasační opravné prostředky, není ani legalita rozhodnutí o řešení krize, které bylo přijato na základě ocenění 1 a 2[15], ani věcná správnost těchto ocenění. V těchto řízeních navrhovatelky naproti tomu chtějí ve výsledku dosáhnout toho, aby SRB zajistil provedení konečného následného ocenění Banco Popular ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

[15] – Toto rozhodnutí je naopak předmětem žalob společnosti Aeris ve věci T-628/17 (k tomu viz již výše, poznámka pod čarou 14 tohoto stanoviska) a společností Algebris a Anchorage ve věcech T-570/17 a T-575/17, které jsou v současnosti projednávány Tribunálem.

41. Podle tohoto ustanovení se konečné následné ocenění provede v případě, že předchozí ocenění bylo prozatímní. V tomto případě SRB rozhodl, že po ukončení řešení krize konečné následné ocenění Banco Popular ve smyslu tohoto ustanovení nezajistí. Proti tomuto rozhodnutí směřovaly žaloby podané navrhovatelkami v prvním stupni.

42. Tribunál v této souvislosti v napadených usneseních meritorně nezkoumal, zda je SRB v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, povinen nechat provést konečné následné ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí. Naopak se z procesního hlediska omezil na otázku, zda to navrhovatelky vůbec mohou požadovat a zda za tímto účelem mají odpovídající aktivní legitimaci.

43. Nárok na provedení konečného následného ocenění je bezpochyby *a priori* vyloučen, pokud se vůbec nejedná o situaci, kdy bylo o řešení krize rozhodnuto na základě ocenění, které bylo pouze prozatímní. Proto je nejprve třeba posoudit, zda ocenění 1 a 2 byla vůbec „prozatímní“ ve smyslu článku 20 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, což SRB v probíhajících řízeních o kasačním opravném prostředku zpochybnil (k tomu viz bod A.).

44. I v případě, že je ocenění 1 a 2 podle tohoto ustanovení třeba považovat za „prozatímní“, je však přípustnost žalob proti odmítnutí provedení konečného následného ocenění podmíněna tím, že by takové konečné následné ocenění za okolností projednávané věci mohlo mít účinky na právní postavení navrhovatelek. Podle Tribunálu tomu tak není (k tomu viz bod B.1).

45. V rámci projednávaných kasačních opravných prostředků je tedy v podstatě třeba objasnit, jaké dopady a jaký účel má konečné následné ocenění, a to s cílem určit, zda by v projednávaných věcech mohlo mít účinky na právní postavení navrhovatelek. Toto společné stanovisko se omezuje na zkoumání této otázky (k tomu viz bod B.2) [16].

A. K prozatímní povaze ocenění 1 a 2

46. Tribunál měl v napadených usneseních bez dalšího za to, že ocenění 1 a 2 byla „prozatímní“ ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí a že by tedy v zásadě mohlo být vyžadováno provedení konečného následného ocenění. Z tohoto předpokladu shodně vycházeli i účastnící řízení v prvním stupni. V odpovědi na otázku Soudního dvora však SRB v řízení o kasačním opravném prostředku poprvé vyjádřil názor, že ocenění 2 nebylo prozatímní v tomto smyslu, a tedy otázka provedení konečného následného ocenění vůbec nevyvstává.

47. V této souvislosti ovšem vyvstává otázka, zda Soudní dvůr ve stadiu řízení o kasačním opravném prostředku vůbec ještě může přezkoumávat právní kvalifikaci ocenění 1 a 2 jako prozatímních ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, obzvláště bez návrhu (viz bod 1). Každopádně z mého pohledu není pochyb o tom, že tato ocenění je třeba kvalifikovat jako prozatímní (viz bod 2.).

[16] – V souladu s tím se toto společné stanovisko nezabývá ani přípustností jednotlivých důvodů kasačních opravných prostředků ve věcech C-874/19 P a C-934/19 P, kterou zpochybnil SRB, ani otázkou aktivní legitimace společností Algebris a Anchorage, která by je opravňovala k tomu, aby před Tribunálem vystupovaly jménem určitých fondů, kterou SRB vznesl před Tribunálem i ve věci C-934/19 P.

1. K přípustnosti tohoto přezkumu ve stadiu řízení o kasačním opravném prostředku

48. V systému přezkumu legality unijními soudy je spor v zásadě určen a vymezen výlučně účastníky řízení, kteří v této souvislosti určují předmět sporu [17].

49. Soudní kontrola prováděná Soudním dvorem v rámci řízení o kasačním opravném prostředku se v zásadě vztahuje pouze na důvody, které byly uvedeny již v řízení před Tribunálem. Důvody, které mohly být vzneseny již v řízení před Tribunálem, ale vzneseny nebyly, nejsou v řízení o kasačním opravném prostředku přípustné [18].

50. SRB však v prvostupňovém řízení prozatímní povahu ocenění 1 a 2 nezpochybnil a neučinil ji tak předmětem sporu. V této souvislosti proto nemůže v řízení o kasačním opravném prostředku vznést žádný nový důvod na svou obranu [19].

51. Je pravda, že některé důvody mohou, či dokonce musí být uplatněny i bez návrhu [20]. Soudní dvůr přitom může v řízení o kasačním opravném prostředku i bez návrhu uplatnit důvody, které byl i bez návrhu povinen uplatnit Tribunál. Důvod týkající se legality uvedeného rozhodnutí po materiální stránce, což je otázkou porušení Smluv nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejich provádění ve smyslu článku 263 SFEU, však smí být unijním soudem zkoumán, pouze je-li (včas) uplatněn účastníkem řízení [21].

52. Soudní dvůr již proto rozhodl, že přezkum podmínky skutkové podstaty napadeného opatření provedený Tribunálem bez návrhu je nepřípustný, pokud splnění této podmínky nezpochybnil žádný z účastníků řízení [22].

53. V případě kvalifikace ocenění 1 a 2 jako prozatímních ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí se ale jedná o prostředek obrany, který se týká materiální stránky legality rozhodnutí neprovést konečné následné ocenění. Ze znění tohoto ustanovení totiž vyplývá, že existence prozatímního ocenění představuje podmínku pro provedení konečného následného ocenění.

54. Soudní dvůr by tedy mohl prozatímní povahu ocenění 1 a 2 zkoumat pouze v případě, že by ji před Tribunálem přípustným způsobem zpochybnil některý z účastníků řízení. Pokud tak SRB učinil při jednání konaném v řízení o kasačním opravném prostředku, musí však být tento argument odmítnut jako opožděný [23]. Zkoumání této otázky je tedy v projednávaných věcech vyloučeno.

[17] – Rozsudky ze dne 10. prosince 2013, Komise v. Irsko a další (C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 27), a ze dne 14. listopadu 2017, British Airways v. Komise (C-122/16 P, EU:C:2017:861, bod 87).

[18] – Rozsudky ze dne 23. listopadu 2000, British Steel v. Komise (C-1/98 P, EU:C:2000:644, bod 47), ze dne 29. dubna 2004, IPK-München a Komise (C-199/01 P a C-200/01 P, EU:C:2004:249, bod 52), a ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise (C-167/04 P, EU:C:2006:594, bod 114).

[19] – V tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 26. září 2013, Dow Chemical v. Komise (C-179/12 P, EU:C:2013:605, bod 82), a ze dne 30. dubna 2014, FLSmidth v. Komise (C-238/12 P, EU:C:2014:284, bod 42).

[20] – Rozsudky ze dne 10. prosince 2013, Komise v. Irsko a další (C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 28), jakož i ze dne 14. listopadu 2017, British Airways v. Komise (C-122/16 P, EU:C:2017:861, bod 88).

[21] – Viz rozsudek ze dne 10. prosince 2013, Komise v. Irsko a další (C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 28).

[22] – Viz rozsudek ze dne 10. prosince 2013, Komise v. Irsko a další (C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 33).

[23] – Viz již bod 50 tohoto stanoviska.

2. K meritornímu posouzení

55. Pro případ, že Soudní dvůr bude mít i přesto za to, že prozatímní povahu ocenění 1 a 2 lze i bez návrhu zkoumat ještě v řízení o kasačním opravném prostředku, budu se touto otázkou nyní podpůrně zabývat.

56. Za tímto účelem je nejprve třeba připomenout si fungování a význam oceňování pro účely řešení krize [viz část a)]. Poté bude možno odpovědět na otázku, zda musí být ocenění 1 a 2 považována za prozatímní [viz část b)].

a) Fungování a význam oceňování pro účely řešení krize

57. V průběhu každého řešení krize jsou provedena (nejméně) tři ocenění úvěrové instituce, která se ocitla v krizi. Je pravda, že článek 20 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí výslovně rozlišuje pouze mezi oceněním, které je třeba provést před tím, než se přistoupí k řešení krize (odstavce 1 až 10), a oceněním, které je třeba provést po něm (odstavce 16 až 18). Z bodu 1 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2018/345[24] však vyplývá, že před zahájením řešení krize, tedy z pohledu *ex ante*, musí být provedena dvě různá ocenění. Obě tato ocenění mohou být případně pouze prozatímní[25]. V případě třetího ocenění se jedná o ocenění provedené z pohledu *ex post*[26], které však nelze zaměňovat s konečným následným oceněním ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, které je požadováno v projednávaných věcech.

58. Cílem prvního ocenění je podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí poskytnout informace ke zjištění, zda jsou splněny podmínky pro zahájení řešení krize nebo podmínky pro odpis nebo konverzi kapitálových nástrojů. Za tímto účelem toto ocenění v podstatě vychází z rozvahových hodnot aktiv a závazků dotyčné úvěrové instituce s cílem zjistit, zda nastalo nebo hrozí rozvahové předlužení nebo platební neschopnost[27]. Druhé ocenění slouží zejména k přijetí rozhodnutí o výběru nástroje k řešení krize a o podobě strategie řešení krize, viz čl. 20 odst. 5 písm. b) až g) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí. Zjištěna při něm má být ekonomická hodnota aktiv a závazků[28]. Třetí ocenění vypracované po provedení opatření k řešení krize slouží k posouzení otázky, zda by se akcionářům a věřitelům v běžném úpadkovém řízení dostalo lepšího zacházení. Má tak být zajištěno, že postavení žádného věřitele nebude v důsledku zásahu orgánu veřejné moci horší než postavení, které by měl v případě likvidace dotyčné úvěrové instituce v běžném úpadkovém řízení (takzvaná zásada *no creditor worse off*). Jinak vznikne nárok na odškodnění podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

[24] – Nařízení Komise v přenesené pravomoci ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů (Úř. věst. 2018, L 67, s. 8) (dále jen „nařízení 2018/345“).

[25] – Viz článek 20 odst. 3, 10 a 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

[26] – Viz článek 1 odst. 1 první pododstavec nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/344 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky oceňování rozdílu v zacházení v rámci řešení krize (Úř. věst. 2019, L 67, s.3) (dále jen „nařízení 2018/334“).

[27] – Viz článek 18 odst. 4 písm. b) a c) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

[28] – Viz bod 7 odůvodnění nařízení 2018/345.

59. Druhé ocenění má na konkrétní podobu rozhodnutí o řešení krize, a tedy na právní postavení akcionářů a věřitelů největší vliv [29]. Výsledek tohoto ocenění – konkrétně zjištěný záporný rozdíl mezi hodnotou aktiv a výší závazků dotyčné banky (dále jen „nedostatek kapitálu“) – totiž stanoví, v jakém rozsahu je třeba provést odpis a konverzi kapitálových nástrojů [30].

60. Odpis a konverzi kapitálových nástrojů, které naplňují pojem rekapitalizace z vnitřních zdrojů, lze označit za „úhelný kámen“ řešení krize bank v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí [dále jen „SRM“ (*Single Resolution Mechanism*)]. Evropský normotvůrce totiž při jeho vytváření učinil zásadní rozhodnutí zajistit, aby ztráty bank v selhání místo daňových poplatníků nesli akcionáři a věřitelé [31]. SRM proto zavedl pojem „rekapitalizace z vnitřních zdrojů“. Rozumí se jím rozvahová restrukturalizace, tedy vyrovnání ztrát a popř. rekapitalizace banky *prostřednictvím odpisu a konverze kapitálových nástrojů*, přičemž vlastníky těchto kapitálových nástrojů jsou akcionáři a věřitelé dotyčné banky. Opakem je rekapitalizace z vnějších zdrojů, tj. vyrovnání ztrát a rekapitalizace *vložením kapitálu*, většinou ve formě peněz zaplacených daňovými poplatníky.

61. Pojem „rekapitalizace z vnitřních zdrojů“ se v nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí objevuje jako vlastní nástroj k řešení krize (článek 27), i ve formě „pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů“ podle článku 21 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí [32]. Posledně uvedená pravomoc není nástrojem k řešení krize v pravém slova smyslu, ale je zpravidla vykonána před použitím jednoho z ostatních tří nástrojů k řešení krize, aby bylo v rámci každého řešení krize zajištěno, že akcionáři a věřitelé ponesou odpovídající ztráty. Tak tomu bylo i v tomto případě, jelikož SRB před tím, než použil nástroj převodu činnosti podle článku 24 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, provedl odpis a konverzi kapitálových nástrojů [33].

62. Konkrétně odpis kapitálových nástrojů umožňuje absorpci ztrát, jelikož na jejím základě se, zjednodušeně řečeno, strana pasiv rozvahy „pokrátí“ o jmenovitou hodnotu těchto nástrojů. Dojde-li tedy na straně aktiv ke snížení hodnoty, může být z hlediska rozvahy vyrovnáno tímto způsobem. Mimoto může na základě konverze takzvaných příslušných kapitálových nástrojů v kmenový kapitál tier 1 v rozvaze dojít k obnovení poměru kmenového kapitálu tier 1 požadovaného čl. 92 odst. 1 CRR a tím k rekapitalizaci banky [34]. Pokud jsou totiž závazky, jako jsou některé dluhopisy a podřízené cenné papíry (příslušné kapitálové nástroje) [35], konvertovány v akcie (tj. kmenový kapitál tier 1) [36] zvýší se podíl kmenového kapitálu tier 1 na celkových závazcích a tím i uvedený poměr.

29 – K této otázce viz rovněž bod 63 odůvodnění nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

30 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. března 2021, Liaño Reig v. SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172, bod 73). Tento závěr mimo jiné vyplývá z čl. 21 odst. 8 druhého pododstavce a odst. 10, jakož i čl. 27 odst. 13 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

31 – Viz bod 73 odůvodnění, jakož i čl. 14 odst. 2 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

32 – Podstatný rozdíl mezi rekapitalizací z vnitřních zdrojů podle článku 27 a odpisem a konverzí podle článku 21 spočívá v rozsahu případné odpovědnosti: podle článku 21 lze odepsat a konvertovat pouze regulatorní kapitál (tedy kmenový a vedlejší kapitál tier 1, jakož i kapitál tier 2), v případě rekapitalizace z vnitřních zdrojů v zásadě všechny závazky banky až do výše pojištěných vkladů.

33 – Viz bod 18 tohoto stanoviska.

34 – Viz například článek 27 odst. 13 písm. b) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

35 – Pokud jde o definici, viz čl. 3 odst. 1 bod 51 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

36 – Viz článek 28 odst. 1 písm. a) CRR.

63. K odpisu a konverzi kapitálových nástrojů přitom dochází v určitém pořadí, podle takzvané kaskády odpovědnosti upravené v článku 17 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí [37]. V zásadě se přitom jedná o obrácenou hierarchii stanovenou pro případy úpadku. Ztráty jsou proto nejprve vyrovnávány odpisem akcií, dále odpisem nebo konverzí některých dlouhodobých podřízených dluhopisů a obdobných závazků atd.

64. Čím větší je nedostatek kapitálu zjištěný na základě druhého ocenění, tím rozsáhlejší je odpovědnost věřitelů stanovená článkem 17 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí [38].

65. Určení ekonomické hodnoty aktiv a závazků dotčené banky, které je nezbytné ke zjištění výše nedostatku kapitálu a je prováděno v rámci ocenění podle článku 20 nařízení o jednotném mechanismu řešení krizí, je nanejvýš složité. Mimoto je velmi závislé na určitých rámcových podmínkách, jako jsou čas, množství a kvalita dostupných údajů, a na tržních podmínkách [39].

66. Pokud je zřejmé, že ekonomická situace banky se prudce zhoršuje, je však čas vzácný statek. Jakmile je totiž jednou ztracena důvěra trhu, nelze již zhroucení odvrátit bez zásahu státu [40].

67. S cílem tomu zabránit – a co možná nejvíce tak minimalizovat dopady na celé hospodářství – vybavují BRRD a nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí orgány příslušné k řešení krize velice rozsáhlými pravomocemi, aby se *předešlo* zhroucení. Za tímto účelem ale především musí mít možnost jednat rychle, účinně a rozhodně [41].

68. Z tohoto důvodu čl. 20 odst. 10 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí stanoví, že je-li řešení krize naléhavé, lze provést prozatímní ocenění.

b) Prozatímnost ocenění 1 a ocenění 2 v projednávaném případě

69. Podle čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí je třeba hodnocení (*ex ante*) považovat za prozatímní, pokud nesplňuje veškeré požadavky stanovené v odstavcích 1 a 4 až 9; v takovém případě musí být co nejdříve provedeno konečné následné ocenění, které je plně v souladu s veškerými požadavky podle uvedených odstavců.

70. Článek 20 odst. 1 stanoví, že ocenění provede nezávislý odborník. Pokud to není možné, může je podle odstavce 3 provést SRB, ale pak je považováno za prozatímní. Vzhledem k tomu, že v tomto případě bylo ocenění 1 provedeno SRB, není tedy o jeho prozatímní povaze žádných pochyb.

71. Naproti tomu ocenění 2 bylo provedeno nezávislým odborníkem – společností Deloitte. Jeho kvalifikace jako „prozatímní" proto podle znění čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí závisí zejména na tom, zda splňuje požadavky uvedené v odstavcích 4 až 9.

72. Patří k nim například aktuální rozvaha a zpráva o finanční [situaci] dané instituce [odst. 7 písm. a)], analýza a odhad účetní hodnoty aktiv [písm. b)] a seznam dlužných rozvahových a podrozvahových závazků uvedených v knihách a záznamech s uvedením příslušných úvěrů

37 – V tomto ohledu viz bod 9 tohoto stanoviska.

38 – V tomto ohledu viz již bod 59 tohoto stanoviska.

39 – European Banking Authority, *Handbook on Valuation for Purposes of Resolution*, 22. února 2019, s. 7.

40 – Viz Adolff a Eschwey, „Lastenverteilung bei der Finanzmarktstabilisierung", *ZHR* 177 (2013), s. 904, 910 až 912; Binder, „Ausgestaltung und Umsetzung der aufsichtsrechtlichen Restrukturierung", *ZBB* 2012, s. 417, 421.

41 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

a priority pohledávek ve smyslu článku 17 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí [písm. c)]. V případě použití nástroje k řešení krize spočívajícího v převodu činnosti má být mimoto podle odstavce 8 provedeno ocenění tržní hodnoty aktiv a závazků daného subjektu na základě tržní hodnoty. Konečně podle odstavce 9 ocenění obsahuje rozdělení věřitelů do tříd podle priority pohledávek a odhad zacházení, jakého by se podle očekávání každé třídě dostalo v rámci běžného úpadkového řízení.

73. Na rozdíl od toho, co SRB tvrdil při jednání ve věci C-874/19 P, však z pouhé okolnosti, že ocenění 2 alespoň do určité míry obsahuje všechny tyto prvky, nelze dovodit, že je konečné.

74. Vyplývá to již přímo ze znění čl. 20 odst. 10 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí: Podle něj mají totiž být i v případech, kdy lze z důvodu naléhavosti okolností daného případu provést pouze prozatímní ocenění, splněny požadavky odstavců 1, 4, 7 a 9, pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné. Jinými slovy, lze podle tohoto ustanovení ocenění považovat za prozatímní i tehdy, jestliže do určité míry splňuje tyto požadavky. Rozhodující je, zda je s těmito požadavky „plně“ v souladu, neboť pouze v takovém případě lze ocenění podle čl. 20 odst. 11 považovat za konečné.

75. Prozatímnost nebo konečnost ocenění je tedy *kvalitativním znakem*, jehož naplnění závisí zejména na času, který je k dispozici [42]. Projevuje se to například v tom, že rozhodné předpisy vycházejí z toho, že se prozatímní ocenění zakládá na menším množství dostupných informací a údajů [43]. To je ale způsobeno právě nedostatkem času na shromáždění a roztřídění těchto údajů. Podle odhadu odborníků je k provedení ocenění banky v průměru zapotřebí nejméně šesti měsíců [44]. V závislosti na bilanční sumě a činnosti lze počítat i s ještě delší dobou.

76. V praxi tedy bude zpravidla nutno řešení krize provádět na základě prozatímního ocenění [45]. Právě proto čl. 20 odst. 13 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí stanoví, že prozatímní ocenění lze považovat za platný základ pro rozhodnutí o řešení krize [46].

77. V projednávaném případě byla šestá největší španělská banka s bilanční sumou ve výši 130 mld. eur, která zahrnovala aktiva, jejichž ocenění je extrémně obtížné, jako jsou úvěry se selháním, nemovitá aktiva a odložené daňové pohledávky, oceněna během dvanácti dní. Během této doby ale vůbec nebylo možné zohlednit všechna aktiva a všechny závazky, a proto společnost Deloitte dané ocenění sama označila jako „prozatímní“ [47]. Auditoři se museli soustředit spíše na podstatná aktiva a podstatné závazky [48].

[42] – V tomto ohledu viz již bod 65 tohoto stanoviska.

[43] – Viz článek 6 písm. e) nařízení 2018/345, jakož i European Banking Authority, *Handbook on Valuation for Purposes of Resolution*, 22. února 2019, s. 15 a 26.

[44] – Viz Philippon a Salord, *Bail-in and Bank Resolution in Europe*, International Center for Monetary and Banking Studies, 2017, s. 47.

[45] – Viz např. Wojcik, „Bail-in in the Banking Union“, *CMLR* 53 (2016) 91 (110); Binder, „Komplexitätsbewältigung durch Verwaltungsverfahren“, *ZHR* 179 (2015) 83 (120).

[46] – Gardella, „Bail-in and the Financing of Resolution within the SRM Framework“ in: Busch a Ferranini (eds.), *European Banking Union*, 1. vyd. 2015, 11.55.

[47] – Viz rovněž bod 16 tohoto stanoviska.

[48] – Viz de Groen, *Valuation reports in the context of banking resolution: What are the challenges*?, Economic Governance Support Unit, European Parliament, červen 2018, PE 624.418, s. 11.

78. Tento postup je v případě prozatímního ocenění zcela odůvodněný, a právě proto prozatímní ocenění podle čl. 20 odst. 10 druhého pododstavce nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí obsahuje rezervu na dodatečné ztráty [49]. Dotčené ocenění 2 takovou rezervu nesporně obsahuje.

79. Je pravda, že SRB při jednání ve věci C-874/19 P v tomto ohledu uvedl, že znění čl. 20 odst. 10 druhého pododstavce nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí *a priori* nevylučuje, aby takovou rezervu zahrnovalo i konečné ocenění.

80. Takovýto výklad je ale třeba odmítnout. Z článku 13 nařízení 2018/345 vyplývá, že rezerva slouží k pokrytí dalších ztrát, které v době provedení prozatímního ocenění ještě byly nejisté nebo nemohly být zohledněny. Naproti tomu konečné ocenění má zajistit, aby byly plně uznány veškeré ztráty spojené s aktivy a mohlo být rozhodnuto o zvýšení hodnoty pohledávek nebo zvýšení protiplnění ze strany překlenovací instituce nebo společnosti pro správu aktiv (čl. 20 odst. 11 druhý pododstavec nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí). Dokud je [v ocenění] zahrnuta rezerva na další ztráty, nelze ale tato zjištění učinit. Skutečný aktuální nedostatek kapitálu lze naopak určit teprve poté, co byla v plném rozsahu oceněna všechna aktiva a všechny závazky.

81. Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál měl ve výsledku právem za to, že ocenění 1 a 2 byla prozatímní.

B. Ke kasačním opravným prostředkům

82. Navrhovatelky zastávají názor, že Banco Popular byla v rámci prozatímního ocenění 2 ve výsledku znatelně podhodnocena, a to zejména v důsledku zohlednění rezervy. Z toho z jejich pohledu zase plyne, že odpis nebo konverze jejich kapitálových nástrojů nebyly v rozsahu, v jakém byly provedeny, odůvodněné, a proto by na základě konečného následného ocenění měly právo na finanční vyrovnání nebo odškodnění.

1. Napadená usnesení

83. Naproti tomu Tribunál v napadených usneseních rozhodl, že za daných podmínek by konečné následné ocenění nemohlo mít na právní postavení navrhovatelek žádné účinky. Z tohoto důvodu žaloby odmítl jako nepřípustné.

84. V tomto ohledu v případě společností Algebris a Anchorage rozhodl, že nejsou bezprostředně dotčeny ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU [50], jelikož bezprostřední dotčení je podle ustálené judikatury mj. podmíněno tím, že požadované opatření vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení žalobce [51]. V případě společnosti Aeris Tribunál rozhodl, že rozhodnutí

[49] – European Banking Authority, *Handbook on Valuation for Purposes of Resolution*, 22. února 2019, s. 12 a 26.

[50] – Viz bod 64 napadeného usnesení ve věci T-2/19.

[51] – Rozsudky ze dne 5. května 1998, Glencore Grain v. Komise (C-404/96 P, EU:C:1998:196, bod 41), ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 66), a ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Kommise v. Ferracci (C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 42).

neprovést konečné následné ocenění nepředstavuje napadnutelný akt ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Závazné právní účinky tohoto rozhodnutí se totiž zájmů společnosti Aeris nemohou dotknout tak, že podstatným způsobem změní její právní postavení [52].

85. V této souvislosti je třeba připomenout, že Soudní dvůr objasnil, že posledně uvedený požadavek se překrývá s požadavkem bezprostředního dotčení, který musí být splněn u žalob na neplatnost podaných žalobci, kteří nejsou adresáty dotyčného aktu unijního práva, jako je tomu v projednávané věci v případě společností Algebris a Anchorage [53]. Právní otázka, která byla vznesena, je tedy v obou věcech totožná.

86. Tribunál svůj názor, podle něhož provedení konečného následného ocenění Banco Popular nemůže mít žádné účinky na právní postavení navrhovatelek, v podstatě odůvodnil tím, že toto ocenění nemůže v tomto případě naplnit žádný z účelů uvedených v čl. 20 odst. 11 druhém pododstavci nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, a proto by pro navrhovatelky v každém ohledu zůstalo bez následků.

87. Podle písm. a) tohoto ustanovení má konečné následné ocenění zajistit, aby veškeré ztráty spojené s aktivy banky, jejíž krizi je třeba vyřešit, byly plně uznány v jejích účetních knihách. Tohoto cíle však již nelze z pohledu Tribunálu po plném odpisu a konverzi regulatorního kapitálu Banco Popular a následné fúzi s Banco Santander dosáhnout, jelikož posledně uvedená banka je zodpovědná pouze za to, aby veškerá aktiva a veškeré závazky, které byly nově získány tímto způsobem, byly řádně zohledněny v rozvaze [54].

88. Konečné následné ocenění nemůže vést v tomto případě ani k některému z rozhodnutí uvedených v čl. 20 odst. 11 druhém pododstavci písm. b) a odst. 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí. Toto ustanovení stanoví pro případ, že konečné následné ocenění dospěje ohledně skutečného rozsahu nedostatku kapitálu k jinému výsledku než prozatímní ocenění, dvě možnosti opravy: Pokud byl na základě prozatímního ocenění použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, lze na jednu stranu rozhodnout o zvýšení hodnoty pohledávek věřitelů [odst. 11 druhý pododstavec 2 písm. b) ve spojení s odst. 12 písm. a)] [55]. Na druhou stranu lze na základě provedení konečného následného ocenění rozhodnout o zvýšení hodnoty protiplnění, které výměnou za převod aktiv a závazků vyplatila překlenovací instituce nebo společnost pro správu aktiv [odst. 11 druhý pododstavec písm. b) ve spojení s odst. 12 písm. b)].

89. Podle Tribunálu se ovšem v projednávaných věcech o žádný z těchto případů nejedná, jelikož poté, co SRB vykonal pravomoci k odpisu a konverzi, byl použit nástroj převodu činnosti. Pro tento případ ale čl. 20 odst. 12 písm. b) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí nestanoví dodatečné zvýšení protiplnění vyplaceného nabyvatelem. Podle písmene a) tohoto ustanovení v případě plného odpisu a plné konverze všech akcií a příslušných kapitálových nástrojů a následného převodu nově vytvořených akcií na třetí osobu neexistuje ani možnost provést opětovné zvýšení jejich hodnoty. Navrhovatelky by tedy na základě konečného následného ocenění nemohly dosáhnout ani dodatečného zvýšení hodnoty svých akcií či pohledávek, ani jiného druhu finančního vyrovnání [56].

[52] – Viz bod 61 napadeného usnesení ve věci T-599/18.

[53] – Rozsudek ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 38).

[54] – Viz bod 42 napadeného usnesení ve věci T-599/18 a bod 44 napadeného usnesení ve věci T-2/19.

[55] – K významu výsledku ocenění pro rozsah odpisu a konverze kapitálových nástrojů viz čl. 21 odst. 8 druhý pododstavec a odst. 10 a čl. 27 odst. 13 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, jakož i bod 59 tohoto stanoviska.

[56] – Viz body 46 a 47, jakož i 48 až 52 napadeného usnesení ve věci T-599/18, a body 48 a 49, jakož i 50 až 54 napadeného usnesení ve věci T-2/19.

90. V úvahu by přicházelo nanejvýš odškodnění stanovené v čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, pokud by v rámci ocenění 3 bylo zjištěno, že navrhovatelky v důsledku řešení krize musely nést větší ztráty než ztráty, které by musely nést v běžném úpadkovém řízení. Požadované konečné následné ocenění by naproti tomu pro tento účel nebylo vhodným právním základem a ani v tomto ohledu by proto nemohlo mít účinky na právní postavení navrhovatelek [57].

2. Posouzení důvodů kasačních opravných prostředků

91. Tento výklad čl. 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí ze strany Tribunálu je podle názoru navrhovatelek stižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

92. Podle jejich názoru musí být navrhovatelkám s ohledem na zásadu rovného zacházení stejně jako akcionářům dotčeným nástroji k řešení krize uvedenými v čl. 20 odst. 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí (zřízení překlenovací instituce, oddělení aktiv a rekapitalizace z vnitřních zdrojů) přiznáno právo požadovat konečné následné ocenění, aby stejně jako tito akcionáři dosáhli zvýšení hodnoty svých akcií či pohledávek nebo zvýšení protiplnění vyplaceného kupujícím [58]. Uvedené nemůže být vyloučeno pouze z toho důvodu, že při řešení krize Banco Popular byl po odpisu a konverzi kapitálových nástrojů použit nástroj převodu činnosti.

93. V tomto ohledu je konečné následné ocenění nezbytné pro účely získání spravedlivé náhrady ve smyslu čl. 17 odst. 1 druhé věty Listiny za ztrátu jejich majetku, a proto by jeho neprovedení mělo účinky na právní postavení navrhovatelek. Pouze konečné následné ocenění by jim mohlo umožnit určit rozsah, v jakém byly jejich kapitálové nástroje údajně odepsány a konvertovány neprávem a v jehož výši by jim tedy musela být poskytnuta náhrada. Možnost získat náhradu ve výši likvidační hodnoty jejich akcií (která v tomto případě nepřinesla žádný výsledek), která byla předmětem ocenění 3 (*no creditor worse off*), není dostatečná, jelikož konečné následné ocenění by mohlo dospět k vyšší hodnotě jejich kapitálových nástrojů [59].

94. Argumentace navrhovatelek se zakládá na nesprávném výkladu funkce čl. 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, k jejímuž pochopení je nejprve třeba několika vysvětlujících poznámek týkajících se fungování různých nástrojů k řešení krize a jejich použití [tomu viz písmeno a)]. Z nich vyplývá, že výklad tohoto ustanovení podaný Tribunálem není v rozporu ani s článkem 17 Listiny [tomu viz písmeno b)], ani se zásadou rovného zacházení [tomu viz písmeno c)].

[57] – Viz body 60 a 61 napadeného usnesení ve věci T-599/18 a body 63 a 64 napadeného usnesení ve věci T-2/19.

[58] – Druhý důvod kasačního opravného prostředku ve věci C-934/19 P.

[59] – Viz druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku podaného společnostmi Algebris a Anchorage ve věci C-934/19 P a druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku podaného společností Aeris ve věci C-874/19 P.

a) K fungování nástrojů k řešení krize a jejich použití ze strany SRB

95. Nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí zná čtyři nástroje k řešení krize [60]: převod činnosti (článek 24), zřízení překlenovací instituce (článek 25), oddělení aktiv (článek 26) a nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů (článek 27).

96. V případě rekapitalizace z vnitřních zdrojů je, jak již bylo objasněno [61], na základě odpisu a konverze kapitálových nástrojů restrukturalizována rozvaha dotyčné banky, aby daná banka následně buď vstoupila do režimu řádného řešení krize, nebo pokračovala v činnosti [62].

97. V případě zřízení překlenovací instituce i v případě oddělení aktiv je část aktiv, práv, závazků nebo akcií banky v selhání oproti vyplacení protiplnění převedena na subjekt zřízený a vedený orgány veřejné moci. Účelem tohoto subjektu je co nejrentabilnější správa těchto hodnot s perspektivou jejich pozdějšího prodeje. V případě překlenovací instituce jsou zásadní funkce banky přinejmenším prozatímně nadále zajišťovány tímto subjektem. Zbude takzvaná *bad bank*, jejíž likvidace poté proběhne v souladu s obecnými právními předpisy o úpadku.

98. Institut převodu činnosti rovněž spočívá v převodu akcií, resp. aktiv, práv nebo závazků banky v selhání, avšak kupujícímu ze soukromého sektoru, který za ně rovněž musí uhradit protiplnění. Pokud je přitom banka v selhání prodávána jako celek, přestává však, na rozdíl od toho, jako je tomu v případě zřízení překlenovací instituce nebo oddělení aktiv, v tomto okamžiku existovat.

99. Při rozhodování o volbě nástroje k řešení krize musí SRB podle čl. 18 odst. 5 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí zajistit naplnění účelů řešení krize stanovených v článku 14. Těmito účely jsou zejména zajištění kontinuity zásadních funkcí, zabránění významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, ochrana veřejných financí a vkladatelů. Co možná největší ochrana akcionářů a věřitelů banky v selhání mezi účely řešení krize nepatří. Rozhodnutí o nástroji k řešení krize, který je s ohledem na tyto účely nejvhodnější, vyžaduje komplexní posouzení, které podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu [63].

100. Ocenění aktiv a závazků je při rozhodování o splnění podmínek zahájení řešení krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí i při volbě nástroje k řešení krize pouze jedním z mnoha faktorů, které při nich hrají roli [64]. Mimoto jsou důležité výsledky zátěžových testů, nepřetržité plnění podmínek pro povolení a zejména veřejný zájem na řešení krize, který je mj. podmíněn postavením banky v rámci celého hospodářství a jejími činnostmi.

101. Je pravda, že navrhovatelky v této souvislosti právem namítají, že zahrnutí rezervy nebo její výše mohou v prozatímním ocenění vést ke zvýšení závazků dotyčné banky, což zase může ovlivnit rozhodnutí o vstupu do režimu řešení krize [65]. Jinými slovy přehnaně obezřetné prozatímní ocenění může svým dílem přispět k přijetí rozhodnutí o řešení krize.

[60] – Tyto nástroje v podstatě odpovídají nástrojům uvedeným v BRRD, které vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize využívají při provádění plánů řešení krize vypracovaných SRB a při řešení krizí bank, které podléhají vnitrostátnímu dohledu, viz bod 10 odůvodnění nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

[61] – Viz výše body 60 až 62 tohoto stanoviska.

[62] – Viz článek 27 odst. 1 písm. a) a odst. 2 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

[63] – Viz rovněž čl. 85 odst. 3 BRRD.

[64] – Podmínkou zahájení řešení krize banky zejména vůbec není závěr o jejím předlužení nebo platební neschopnosti, k této otázce viz rovněž rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 62).

[65] – K této otázce viz rovněž Gardella, „Bail-in and the Financing of Resolution within the SRM Framework“ in: Busch a Ferranini (eds.), *European Banking Union*, 1. vyd. 2015, 11.55.

102. Na rozdíl od toho, co zaznívá v argumentaci navrhovatelek, by však navrhovatelky konečné následné ocenění – dokonce ani kdyby bez zahrnutí rezervy dospělo k vyšší čisté hodnotě aktiv dotčené banky v době zahájení řešení krize – nemohly použít k tomu, aby v řízení vedeném proti rozhodnutí o řešení krize doložily věcnou nesprávnost prozatímního ocenění nebo protiprávnost rozhodnutí o řešení krize.

103. Na jedné straně je totiž nejistota prozatímnímu ocenění vlastní a nečiní je proto „nesprávným“. Na druhé straně z čl. 20 odst. 13 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí plyne, že rozhodnutí o řešení krize není protiprávní z toho důvodu, že se zakládá na prozatímním ocenění. Stejně tak určitý výsledek ocenění nezavazuje k použití určitého nástroje k řešení krize. Tak je tomu i v případě, pokud se předpoklady, ze kterých ocenění vycházelo, zpětně ukážou být příliš obezřetnými.

104. Důvod tkví v tom, že jinak by byl systém vytvořený nařízením o jednotném mechanismu pro řešení krizí a BRRD zbaven své základní stabilizační funkce. Primárního cíle SRM, který spočívá ve stabilizaci finančního systému a minimalizaci dopadů bankovních krizí na reálnou ekonomiku, totiž lze dosáhnout, pouze pokud mohou orgány příslušné k řešení krize jednat rychle, účinně a rozhodně [66]. V této souvislosti má v neposlední řadě rozhodující význam i důvěra trhu ve schopnost orgánů veřejné moci jednat a v zachování platnosti jejich rozhodnutí [67].

105. Ačkoli je tedy samozřejmě možné podat žalobu proti rozhodnutí o řešení krize, těžiště právní ochrany jednoznačně spočívá v dodatečném přezkumu přiměřenosti náhrady, kterou mohou akcionáři a věřitelé požadovat za ztrátu svých vlastnických práv. To názorně ozřejmuje zejména čl. 85 odst. 4 BRRD, podle kterého se zrušení rozhodnutí orgánu příslušného k řešení krize nemá dotknout žádných následných správních aktů nebo transakcí.

106. Jak však bude objasněno níže, nemá konečné následné ocenění na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, na tuto náhradu žádný vliv.

b) Konečné následné ocenění jako základ pro spravedlivou náhradu ve smyslu čl. 17 odst. 1 druhé věty Listiny?

107. Navrhovatelky mají v podstatě za to, že se čl. 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí zakládá na právním východisku uvedeném v čl. 17 odst. 1 druhé větě Listiny. Vzhledem k tomu, že prozatímní ocenění nemusí hodnotu akcií a příslušných kapitálových nástrojů dotčené banky vystihovat správně, musí podle nich být skutečná ekonomická hodnota pro účely náhrady určena prostřednictvím konečného následného ocenění ve smyslu tohoto ustanovení.

108. Společnosti Algebris a Anchorage se konkrétně domnívají, že konečné následné ocenění by v projednávaném případě vedlo ke znatelně menšímu nedostatku kapitálu, s ohledem na který by nebyl nutný odpis ani konverze nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 a kapitálu tier 2 [68]. Z toho vyvozují, že konečné následné ocenění může představovat základ pro náhradu. Společnost Aeris

66 – Viz bod 67 tohoto stanoviska.

67 – V tomto ohledu viz Wojcik, „Bail-in in the Banking Union“, *CMLR* 53 (2016) 91 (131).

68 – Viz třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-934/19 P.

zase uvádí, že konečné následné ocenění by v tomto případě mohlo dospět k výsledku, že čistá hodnota aktiv Banco Popular byla v době zahájení řešení krize kladná. V takovém případě by kladnou hodnotu měly i její akcie Banco Popular, za kterou by tudíž měla obdržet náhradu [69].

109. Článek 20 odst. 11 a 12 proto podle jejího názoru stanoví, že dotčeným akcionářům a věřitelům musí být poskytnuta náhrada hodnoty jejich nástrojů, která zpětně vyplyne z konečného následného ocenění. Uvedené musí platit nad rámec výslovného znění daného ustanovení bez ohledu na to, jaký nástroj k řešení krize se použije.

110. Tribunál se tedy tím, že rozhodl, že zvýšení hodnoty akcií či pohledávek na základě konečného následného ocenění přichází v úvahu pouze v případě použití nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů a dodatečné zvýšení protiplnění pouze při převodu aktiv na překlenovací instituci nebo společnost pro správu aktiv, dopustil nesprávného právního posouzení.

111. Argumentaci navrhovatelek je třeba přisvědčit v tom, že odpis akcií na nulu, který vede ke zrušení těchto akcií, jakož i odpis a konverzi kapitálových nástrojů v akcie, je ve spojení s následným převodem nově vytvořených akcií na kupujícího třeba považovat za zbavení majetku. U dotčených akcionářů a věřitelů totiž vede k nucené, plné a definitivní ztrátě postavení vlastníka. Převod na stát nebo veřejný subjekt není v této souvislosti vyžadován [70].

112. Pro případ zbavení majetku čl. 17 odst. 1 druhá věta Listiny stanoví, že toto zbavení musí sloužit veřejnému zájmu a musí za ně být v přiměřené lhůtě poskytnuta náhrada [71]. Uvedené platí bez ohledu na to, který nástroj k řešení krize byl použit. Podle judikatury ESLP [72] je zpravidla spravedlivá náhrada odpovídající tržní hodnotě; za jistých okolností lze však za spravedlivou považovat i náhradu, která je nižší než tržní hodnota [73].

113. V případě zbavení vlastnického práva k akciím nebo kapitálovým nástrojům, které byly vydány bankou v selhání, je ale za spravedlivou třeba považovat náhradu ve výši likvidační hodnoty, která je určena v rámci třetího ocenění podle čl. 20 odst. 16 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí [74]. Na tuto náhradu by na základě čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí v zásadě měly nárok i navrhovatelky. V tomto případě se však tato likvidační hodnota rovná nule, jelikož v rámci běžného úpadkového řízení by navrhovatelky nemohly počítat s žádnou platbou [75].

114. Vyšší náhrada než likvidační hodnota by naproti tomu nebyla nezbytná ani v případě, že by čistá hodnota aktiv dotyčné banky, určená v rámci ocenění 2 byla v době zahájení řešení krize kladná. Na rozdíl od toho, jak je tomu u podniků reálné ekonomiky, totiž operativní životaschopnost banky v důsledku zvláštností spojených s předmětem jejího podnikání nezaniká až v okamžiku, kdy jsou splněny podmínky pro vyhlášení úpadku – tedy předlužení nebo platební neschopnost [76]. Naopak zhroucení již od okamžiku, kdy je ztracena důvěra trhu, může zabránit už

[69] – Viz druhý důvod kasačního opravného prostředku a druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-874/19 P.

[70] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě) (C-235/17, EU:C:2019:432, body 81 a 84).

[71] – Rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě) (C-235/17, EU:C:2019:432, bod 87).

[72] – Vzhledem k tomu, že článek 17 Listiny odpovídá článku 1 protokolu č. 1 k EÚLP, je posledně uvedené ustanovení třeba na základě čl. 52 odst. 3 Listiny vzít do úvahy jakožto minimální úroveň ochrany, viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě) (C-235/17, EU:C:2019:432, bod 72).

[73] – V tomto ohledu viz rozsudek ESLP ze dne 25. března 1999, Papachelas v. Řecko (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, § 48).

[74] – V tomto ohledu viz bod 58 tohoto stanoviska.

[75] – Viz již bod 23 tohoto stanoviska.

[76] – Viz *working document* Generálního ředitelství pro vnitřní trh, „Discussion Paper on the Debt Write-Down Tool – Bail-in“, s. 5.

jen zásah státu [77]. Podmínky pro zahájení řešení krize ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí budou proto zpravidla splněny již před tím, než dojde k úpadku dotyčného podniku [78], přičemž SRB musí mít při určení, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, značný prostor pro uvážení [79].

115. To zároveň znamená, že od okamžiku splnění podmínek zahájení řešení krize – tedy zejména od doby, kdy je banka (pravděpodobně) v selhání –, je zcela namístě srovnání s hypotetickou situací likvidace, resp. běžného insolvenčního řízení, jak je prováděno v rámci třetího ocenění: Bez zásahu orgánů veřejné moci by totiž jedinou alternativou byl úpadek.

116. Je tomu tak dokonce i tehdy, jestliže na základě poměrně příznivé hospodářské situace dotčené úvěrové instituce není ve výsledku rozhodnuto o řešení krize v užším slova smyslu, nýbrž o reorganizaci prováděné orgánem veřejné moci [80]. Rozhodující totiž je, že s ohledem na ubývající důvěru trhu a hrozící selhání by již tato reorganizace nemohla být dotčenou úvěrovou institucí a jejími investory dojednána vlastními silami.

117. Hodnotu kapitálových nástrojů určenou na základě předpokladů, z nichž vychází konečné následné ocenění 2, která je ve srovnání s likvidační hodnotou případně vyšší, nelze proto považovat, na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, za jejich tržní hodnotu. Ocenění 2 je totiž prováděno s přihlédnutím k zásahu orgánů veřejné moci, nikoli za „tržních podmínek“, tj. bez vměšování orgánů veřejné moci [81]. Naproti tomu ocenění 3 podle čl. 20 odst. 18 písm. b) nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí vychází z předpokladu, že nebylo provedeno opatření k řešení krize.

118. Soudní dvůr již proto připustil, že v případě (pravděpodobného) selhání banky nepředstavuje postavení situace akcionářů a věřitelů této banky naroveň hypotetickému scénáři likvidace neoprávněný zásah do jejich základního práva na vlastnictví [82].

119. Výklad čl. 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, ke kterému Tribunál dospěl s odkazem na možnost získat v souladu se zásadou *no creditor worse off* náhradu na základě ocenění 3, není proto v rozporu s článkem 17 Listiny. Spravedlivou náhradu za zbavení vlastnických práv totiž představuje likvidační hodnota dotčených kapitálových nástrojů, jehož výše se určuje v rámci třetího ocenění provedeného podle čl. 20 odst. 16 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí. Konečné následné ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 tedy k tomuto účelu není nutné.

[77] – Viz již body 66 a 67 tohoto stanoviska.

[78] – Freudenthaler a Lintner, „Conditions for Taking Resolution Action and the Adoption of a Resolution Scheme“, in: World Bank Group (ed.), *Bank Resolution and "Bail-in" in the EU: Selected Case Studies Pre and Post BRRD*, Washington D. C. 2017, s. 106; Grünewald, „Legal challenges of bail-in“, ES*CB Legal Conference 2017*, Frankfurt nad Mohanem 2018, s. 291 a násl.

[79] – Viz již body 99 a 100 tohoto stanoviska.

[80] – Takovou možnost stanoví čl. 27 odst. 1 písm. a) a odst. 2 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí (nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů jakožto restrukturalizační opatření). Akcionáři a věřitelé banky v selhání ale nemají nárok na to, aby pro ně orgán příslušný k řešení krize danou instituci reorganizoval nebo aby zvolil nástroj, který jim pravděpodobně přivodí nejmenší ztráty. Podle čl. 18 odst. 4 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí se SRB naopak musí řídit účely řešení krize stanovenými v článku 14. V tomto ohledu viz již body 99 a 103 tohoto stanoviska.

[81] – Viz článek 10 odst. 1 až 3 nařízení 2018/345.

[82] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570, body 78 a 79); jakož i ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 73 a 74).

c) Konečné následné ocenění za účelem obnovení rovného zacházení s akcionáři a věřiteli dotčenými jinými nástroji k řešení krize?

120. Společnosti Algebris a Anchorage mimoto namítají, že tento výklad čl. 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí je v rozporu se zásadou rovného zacházení[83].

121. Podle již uvedeného pojetí tohoto ustanovení, které zastávají navrhovatelky[84], vede výklad Tribunálu k tomu, že dotčení akcionáři a věřitelé při přijetí opatření k řešení krize, která jsou uvedena v odstavci 12 – a to v případě rekapitalizace z vnitřních zdrojů, zřízení překlenovací instituce a oddělení aktiv – ve výsledku za ztrátu svého vlastnického práva obdrží vyšší náhradu a je s nimi tedy zacházeno lépe než v takovém případě, o jaký se jedná v projednávaných věcech (odpis a konverze s následným převodem činnosti). Namísto pouhé náhrady ve výši likvidační hodnoty určené na základě třetího ocenění totiž dotčení akcionáři a věřitelé v případech uvedených v odstavci 12 obdrží hodnotu svých kapitálových nástrojů, která je vyšší a vyplývá z konečného následného ocenění.

122. Společnosti Algebris a Anchorage v tomto ohledu v podstatě uvádějí, že mezi odpisem a konverzí kapitálových nástrojů ve smyslu článku 21 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, které byly provedeny v tomto případě, a nástrojem rekapitalizace z vnitřních zdrojů uvedeným v čl. 20 odst. 12 písm. a) není ve smyslu článku 27 žádný rozdíl, který je natolik podstatný, že může odůvodnit skutečnost, že zvýšení hodnoty akcií či pohledávek přichází v úvahu pouze v případě použití posledně uvedeného nástroje.

123. S touto argumentací však nelze souhlasit.

124. Článek 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí totiž nestanoví vůbec žádnou náhradu za zbavení majetku ve smyslu čl. 17 odst. 1 druhé věty Listiny, nýbrž možnost provést v případě kvalitativní změny vlastnických práv opravu. Tato oprava – konkrétně zvýšení hodnoty akcií či pohledávek nebo zvýšení protiplnění vyplaceného za převod aktiv nebo práv na jiný subjekt – však v případě odpisu a konverze kapitálových nástrojů s následným převodem činnosti není jednoduše možná. Tento postup totiž vede ke zbavení majetku[85]. Projednávaný případ tedy ani v jednom z těchto dvou ohledů nepředstavuje scénář, který je srovnatelný s případy uvedenými v čl. 20 odst. 11 a 12 (rekapitalizace z vnitřních zdrojů, zřízení překlenovací instituce, oddělení aktiv).

125. Pro názornost: V posledně uvedených případech mohou akcionáři a věřitelé v důsledku použití těchto nástrojů získat účast na jiném subjektu, např. na nově zřízené překlenovací instituci. Alternativně může být v důsledku opatření k řešení krize snížena hodnota jejich kapitálových účastí, například protože byly odepsány v rámci rekapitalizace z vnitřních zdrojů nebo protože všechna hodnotná aktiva byla oddělena či převedena na překlenovací instituci, zatímco jejich kapitálové účasti nebo pohledávky zůstávají v majetku banky v selhání. Lze si rovněž představit, že nastanou oba účinky. Jejich vlastnická práva jim však zatím nejsou odňata úplně a s konečnou platností.

83 – Druhý důvod kasačního opravného prostředku ve věci C-934/19 P.

84 – V tomto ohledu viz bod 107 tohoto stanoviska.

85 – Viz bod 111 tohoto stanoviska.

126. Oprava hodnoty daného majetku na základě konečného následného ocenění je proto v těchto případech ještě možná, a za určitých okolností je dokonce vyžadována v zájmu proporcionality [86].

127. Naproti tomu v případě úplného odpisu a konverze všech akcií a příslušných kapitálových nástrojů a následného převodu nově vytvořených akcií na třetí osobu (tedy v případě převodu činnosti, o který se jedná v projednávaných věcech) je zaprvé jednoduše nemožné znovu zvýšit hodnotu kapitálových nástrojů, které předtím byly odepsány a konvertovány. V důsledku tohoto postupu totiž již tyto nástroje, resp. subjekt, který je vydal, neexistují. Tribunál v této souvislosti proto právem vycházel z toho, že navrhovatelky již nejsou akcionáři, resp. vlastníky příslušných kapitálových nástrojů Banco Popular [87].

128. Argument společností Algebris a Anchorage, podle něhož musí být s akcionáři a věřiteli při odpisu a konverzi kapitálových nástrojů ve smyslu článku 21 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí s ohledem na čl. 20 odst. 12 písm. a) nutně zacházeno stejně jako při rekapitalizaci z vnitřních zdrojů, tedy neobstojí. Je sice pravda, že výkon pravomocí k odpisu a konverzi z velké části odpovídá použití nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů. V tomto případě ovšem nelze tyto pravomoci posuzovat odděleně od použití nástroje převodu činnosti [88].

129. Zadruhé při převodu činnosti na třetí osobu ze soukromého sektoru, na rozdíl od toho, jak tomu je v případě zřízení překlenovací instituce nebo společnosti pro správu aktiv ze strany orgánu veřejné moci, nelze ani dodatečně zvýšit protiplnění. K tomu by totiž mohlo dojít pouze na základě zásahu veřejné moci do podmínek, které byly předtím stanoveny ve smlouvě [89]. Taková pravomoc SRB by však mohla vážně zpochybnit efektivitu nástroje převodu činnosti a tím i účely řešení krize. Tento nástroj má totiž tu velkou výhodu, že rizika, která nesou veřejné instituce, zůstávají velmi malá, jelikož zajištění kontinuity zásadních funkcí a ochranu aktiv v podstatě přebírá kupující ze soukromého sektoru. Pokud by ovšem kupující ze soukromého sektoru musel počítat s tím, že by mu dodatečně mohla být uložena povinnost vyplatit zvýšené protiplnění, byly by dopady rozhodnutí o převzetí banky v selhání, které je z ekonomického hlediska beztak riskantní, naprosto nedozírné. Je pravděpodobné, že za takových okolností by v kontextu řešení krize bylo již jen stěží možné najít zájemce o převzetí nějakého subjektu.

130. Z výše uvedených úvah vyplývá, že situace akcionářů a věřitelů v případech uvedených v čl. 20 odst. 11 a 12 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí není srovnatelná se situací dotčených akcionářů a věřitelů v případě převodu činnosti.

131. Pouze pro úplnost je třeba připomenout, že provedení či neprovedení konečného následného ocenění by žádným způsobem nemohlo zpochybnit rozhodnutí použít namísto rekapitalizace z vnitřních zdrojů, zřízení překlenovací instituce nebo oddělení aktiv převod činnosti [90]. Neexistuje ani nárok na použití nástroje k řešení krize, u něhož se lze nadít nejmenších ztrát na majetku akcionářů a věřitelů; rozhodující je spíše, jaký nástroj k řešení krize naplní účely řešení krize stanovené v článku 14 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí nejlépe [91].

[86] – Ohledně rekapitalizace z vnitřních zdrojů v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570, bod 102).

[87] – Viz bod 52 napadeného usnesení ve věci T-599/18 a bod 54 napadeného usnesení ve věci T-2/19.

[88] – Rozsudek ze dne 4. března 2021, Liaño Reig v. SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172, bod 70).

[89] – K této otázce viz rovněž rozsudek ze dne 4. března 2021, Liaño Reig v. SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172, bod 74).

[90] – V tomto ohledu viz již body 99 až 103 tohoto stanoviska.

[91] – V tomto ohledu viz již bod 99 a poznámku pod čarou 80 tohoto stanoviska.

132. Pokud je k naplnění tohoto veřejného zájmu nezbytné odnětí vlastnického práva ke kapitálovým nástrojům, musí za ně pouze být v přiměřené lhůtě poskytnuta spravedlivá náhrada [92], což však – jak již bylo podrobně objasněno Tribunálem [93] i v rámci tohoto stanoviska [94] – nezajišťuje konečné následné ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, nýbrž ocenění 3 podle čl. 20 odst. 16.

133. Tribunál se tedy ani v tomto ohledu nedopustil nesprávného právního posouzení.

C. Dílčí závěr

134. Ve výsledku tedy Tribunál správně dospěl k názoru, že provedení konečného následného ocenění nemůže mít za těchto okolností žádné účinky na právní postavení navrhovatelek: Nemohlo by vést ani ke zvýšení hodnoty jejich akcií, resp. pohledávek, ani k vyplacení jiné kompenzace nebo odškodnění. Navrhovatelkám by ani nemohlo posloužit pro účely dokazování nebo objasnění věci v rámci žaloby proti rozhodnutí o řešení krize.

135. Tento závěr konečně umožňuje i odmítnutí argumentů navrhovatelek, které se v podstatě váží k formální nebo objektivní povinností SRB provést konečné následné ocenění vyplývající z čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí.

136. Společnosti Algebris a Anchorage tak v rámci první části svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-934/19 P tvrdí, že povinnost provést konečné následné ocenění podle čl. 20 odst. 11 prvního pododstavce je bezpodmínečná, a zejména že nezávisí na tom, že toto ocenění může naplnit některý z účelů uvedených ve druhém pododstavci.

137. Stejným směrem se ubírá první a čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku společnosti Aeris ve věci C-874/19 P, podle kterých je z hlediska přípustnosti její žaloby rozhodující pouze to, že rozhodnutí neprovést konečné následné ocenění vyvolává závazné právní účinky a podle čl. 20 odst. 15 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí je již nelze napadnout v rámci žaloby proti rozhodnutí o řešení krize. Odmítnutí žaloby ze strany Tribunálu tedy podle jejího názoru porušuje její právo na účinnou soudní ochranu.

138. V této souvislosti je však třeba připomenout, že z hlediska přípustnosti žaloby na neplatnost podané fyzickou nebo právnickou osobou nepostačuje, že napadené rozhodnutí vyvolává závazné právní účinky. Závazné právní účinky tohoto aktu se naopak mimoto musí dotknout zájmů žalobce tak, že podstatným způsobem změní jeho právní postavení [95].

139. Jinými slovy, článek 263 SFEU neprivilegovaným aktivně legitimovaným osobám nepřiznává možnost požadovat abstraktní přezkum legality unijních právních aktů. Uvedené není v rozporu ani s článkem 47 Listiny, jelikož tento článek stanoví pouze právo na účinné prostředky nápravy před soudem proti opatřením, která porušují *práva a svobody* dané osoby *zaručené právem Unie*.

140. Případná existence formální nebo objektivní povinnosti SRB provést konečné následné ocenění podle čl. 20 odst. 11 nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí by proto každopádně nemohla nic změnit na tom, že podmínkou přípustnosti žalob k Tribunálu je

92 – Viz bod 112 tohoto stanoviska.

93 – Bod 54 a násl. napadeného usnesení ve věci T-599/18 a bod 57 a násl. napadeného usnesení ve věci T-2/19.

94 – Viz zejména bod 113 a násl.

95 – Viz rozsudek ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, body 36 a 37).

bezprostřední dotčení navrhovatelek. Z výše uvedených úvah ale vyplývá, že podmínka bezprostředního dotčení není splněna, takže Tribunál právem rozhodl, že žaloby je třeba odmítnout jako nepřípustné.

141. Kasační opravné prostředky jsou proto neopodstatněné.

VII. Náklady řízení

142. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 184 odst. 1 ve spojení s čl. 138 odst. 1 se přitom účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

143. Vzhledem k tomu, že SRB požadoval náhradu nákladů řízení a navrhovatelky s ohledem na výše uvedené úvahy se svými důvody kasačních opravných prostředků neměly ve věci úspěch, je důvodné jim uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené SRB.

VIII. Závěry

144. Závěrem tedy Soudnímu dvoru navrhuji, aby rozhodl následovně:

„1) Kasační opravné prostředky podané proti usnesením Tribunálu Evropské unie ze dne 10. října 2019, Aeris Invest v. SRB (T-599/18, EU:T:2019:740) a Algebris (UK) a Anchorage Capital Group v. SRB (T-2/19, EU:T:2019:741) se zamítají.

2) Společnosti Aeris Invest Sàrl se ukládá náhrada nákladů řízení ve věci C-874/19 P; společnostem Algebris (UK) Ltd a Anchorage Capital Group LLC se ukládá náhrada nákladů řízení ve věci C-934/19 P.“